

§. XII.

Præjudicia practica circa patientiam in adversitatibus huc redeunt:

1. Crucem & calamitates nimis diu durare, ita ut non possint amplius sustinere. Verum cum nulla calamitas nisi volente Deo nobis obtingat (*Matth. X, 30.*) fortiter quoque a nobis sunt ferenda quæ nobis obtingunt, cum Deus tandem & his det finem, & nos exinde eripere promiserit. *1. Cor. X, 13.* De reliquo conf. *Prov. III, 11.* *Rom. XII, 12.* *Ebr. XII, 4. 5.* & L. de patientia Christiana Theol. Mor. Bajeri P. IIII. c. VII. sect. VIII. §. III.

2. Calamitates esse justo majores, & ipsos nihil commississe hujusmodi pænis dignum. Verum confer *Job. IX, 2. 3.* *Ps. CXLIII, 3.* & perpende, annon a peccato omnis calamitas & mors ipsa originem traxerit. *Rom. VI, 23.* pro solatio piorum vero *Rom. VIII, 17.* *2. Cor. IV, 17.*

3. Alios homines ipsis multo esse peiores, neque tamen tantis calamitatibus obnoxios. Sed conf. *Psalmum LXXIII, v. 2. ad 20.* qui hoc præjudicium egregie deducit ac diluit.

§. XIII.

Præjudicia practica, circa gratiarum actionem mentalem, huc redeunt, quod homines existiment:

1. Quando ditescunt, aut alia quævis bona impetrant, id vel labori vel industria sua esse adscribendum, aut hoc vel illud sua sponte ipsis, fortuna sic favente, evenisse. Ejusmodi vero homines se ingratitudine sua, his beneficiis indignos reddere, quilibet facile videt. Præterea conf. *1. Cor. IV, 7.* *Psalm. CXXVII, 1. 2.* *Prov. X, 22.* scimus enim, hominem ne herbūlam quidem unicam ex terra posse producere, & omnem ipsius laborem esse frustraneum, nisi Deus ipsi benedicat.

2. Bene-